

CAROL I ȘI ARMATA ROMÂNĂ 1866 - 1914

Karl Eitel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern - Sigmaringen, viitorul rege Carol I al României, al doilea fiu al principelui Carol Anton de Hohenzollern – Sigmaringen și al soției sale, principesa Josépine de Baden, s-a născut în Baden, Wurtemberg, la data de 7/20 aprilie 1839.

După cursurile secundare, efectuate la Dresda, conform tradiției aristocrației germane, tânărul Carol și-a îndreptat pașii spre cariera militară, urmând Școala de cadeți din Münster. Deși calitatea de membru al familiei domnitoare, îl scutea de obligația de a se supune examenului de la finalul școlii de cadeți, prințul a cerut însă să participe la examen și astfel, în luna august 1856 a obținut, prin propriul merit, gradul de *port épée – fähnrich*, grad care îl premergea pe cel de ofițer.

La 1 ianuarie 1857 este avansat la gradul de sublocotenent *à la suite* în cadrul *Întâului regiment de artilerie de câmp al gărzii prusiene*, urmând în același an, 1857 cursurile Școlii de artilerie și geniu din Berlin. Ca sublocotenent, Carol participă cu regimentul său la manevrele Diviziei 11 fiind remarcat și elogiat pentru calitățile demonstrate de însuși generalul von Moltke. Deși arma artileriei era considerată mai mult o armă burgheză, Carol i-a intuit importanța, studiind asiduu instrucția de artilerie și documentându-se serios asupra procesului de fabricație a gurilor de foc la vestita fabrică Krupp din Essen. Cu ocazia mobilizării în anul 1859, Carol a avut comanda unei baterii de artilerie, demonstrând temeinicia cunoștințelor sale din acest domeniu. În anul 1862, după cinci ani într-un regiment de artilerie, prințul, avansat la gradul de locotenent, schimbă arma fiind mutat în *Regimentul 2 dragoni de gardă*. Experiența sa militară dobândește noi valențe cu ocazia participării la războiul purtat de Prusia și Austria, în anul 1864, împotriva Danemarcei. Deoarece regimentul său nu a fost mobilizat, Carol se oferă voluntar, fiind atașat pe lângă statul major al prințului moștenitor, viitorul rege Friedrich al III-lea. În această calitate participă la asediul și asaltul cetății Fredericia și la asaltul redutelor din Düppel. Așa cum avea să mărturisească mai târziu, această trecere în unități de profile diferite, dar mai ales participarea la război, au constituit un prilej de consolidare a cunoștințelor despre artilerie și cavalerie, familiarizându-l și cu inerentele asperități ce apar între două arme aliate.

În anul 1866, după refuzul contelui Filip de Flandra, Carol acceptă propunerea devenind, din 10 mai 1866, domnitor al României. Prin constituția din anul 1866, domnitorul Carol devenea și „capul” oștirii române. Departe de a privi această responsabilitate ca un fapt nominal, domnitorul s-a implicat profund în domeniul militar, cu atât mai mult cu cât era convins că independența României, obiectiv prioritar al domniei sale, putea fi obținută doar prin forța armelor. Pentru aceasta, bizuindu-se pe calitățile și experiența bogată acumulată, Carol a inițiat un adevărat program de modernizare a armatei române. Un prim obiectiv, urmărit cu insistență, a fost cel al instaurării unei discipline cât mai stricte, reușind, prin limitarea amestecului politicului, să impună un climat nou, propice dezvoltării armatei. O a doua direcție urmărită a fost cea a organizării și formării unei armate relativ numeroase, în ciuda limitărilor impuse de Poartă. Prin legile de organizare a armatei din 1868 și 1872 și prin bugetele anuale adoptate s-a reușit, pe de-o parte, mărirea efectivelor și structurilor armatei permanente, iar pe de alta, organizarea și instruirea armatei teritoriale la parametri cât mai apropiați de cei ai armatei permanente. O altă problemă urmărită a fost cea a dotării cu armament și echipament, reușindu-se, în ciuda conjuncturii internaționale, aducerea în țară a unui număr important de arme și tunuri moderne. În sfârșit, un alt obiectiv vizat a fost desăvârșirea instrucției militarilor, prin manevre, exerciții, inspecții. Îndeplinirea acestor cerințe, urmărite personal de domnitor cu competența și tenacitatea sa specifice, au transformat în numai un deceniu armata română dintr-o armată de operetă într-o armată aptă de a purta operațiunile militare ale războiului din 1877-1878.

Experiența amară de la sfârșitul războiului de independență, când armata țaristă fusese la un pas de ocuparea țării, dar și încrederea în armata germană victorioasă în ultimele trei războaie purtate, l-au făcut pe regele Carol I să susțină aderarea României la Tripla Alianță, ca o garanție în fața pericolului de la răsărit. În același timp Carol a urmărit crearea unei armate mai numeroase, dotată cu echipament modern; bugetele apărării, tot mai mari, au făcut să se înființeze noi unități, infanteria teritorială a fost

transformată treptat în infanteria de linie, s-au înființat noi unități de rezervă, stabilimente militare, iar importurile au vizat artileria performantă de fabricație germană și armamentul de infanterie de proveniență austro-ungară. În vederea aceluiași scop, protecția împotriva unui atac extern, Carol I a fost unul dintre promotorii ideii de fortificare a unor obiective strategice: Bucureștii, linia Focșani-Galați, capul de pod Cernavodă, fapt dovedit cu prisosință de corespondența sa cu generalul Brialmont, sau de procesele verbale ale *comitetului fortificațiilor*. Odată cu alipirea Dobrogei la România, marina militară a căpătat noi dimensiuni prin atenția de care s-a bucurat din partea regelui. Se creează acum nucleul unei flote de mare precum și o puternică flotă fluvială. Domnia lui Carol I se remarcă și prin atenția cuvenită acordată pregătirii cadrelor în școlile de ofițeri de diferite arme și a ofițerilor de stat major în cadrul Școlii Superioare de Război.

Vârsta și mărirea numărului unităților au făcut ca, în ultimii ani de viață, regele să nu mai poată controla cu aceeași eficiență dezvoltarea armatei române. Războiul din 1913 a demonstrat din plin nevoia de urgentare a modernizării armatei române, proces care, deși început, era departe de a fi terminat la 10 octombrie 1914, când marele militar care a fost Carol I a trecut în nemurire.

PROF. IOAN SCAFES

Șeful Secției Cercetare și Pregătire Expoziții

CAROL I AND THE ROMANIAN ARMY 1866 - 1914

Karl Eitel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern - Sigmaringen, future king Carol I of Romania was born in Baden Wurtemberg, on April 7, 1839, being the second son of prince Carol Anton von Hohenzollern – Sigmaringen and of his wife, Joséphine of Baden.

After finishing the secondary studies in Dresda , the young Carol, following the German aristocratic tradition, began a military carrier, attending the Cadet School of Münster. Although his position as member of the reigning family exempted him from the obligation to pass a final examination, the prince asked to participate at this examination and obtained, by his own merit, the military rank of *port épée – fähnrich* in 1906, a prerequisite for entering the body of officers.

On the 1st of January 1857 he was promoted to the rank of second lieutenant *à la suite* in the 1st Field Artillery Regiment of the Prussian Guard, attending, in the same time, the *Artillery and Engineer School of Berlin*. As second lieutenant, Carol participated with his Regiment at the 11th Division tactical exercises, where he distinguished himself and where he was praised by general von Moltke for his abilities. Although the artillery was not considered a noble branch of service, Carol intuited its importance and assiduously studied on artillery instruction. He also documented on the process of cannon production at the famous Krupp factory from Essen. On the occasion of 1859 mobilization, Carol led an artillery battery demonstrating the solidity of his knowledge in this field.

In 1862, the prince was promoted to the rank of first lieutenant in the 2nd Regiment Guard Dragons, his military experience being fully proved during the 1864 war which opposed Austria and Prussia to Denmark. Because the Regiment he led was not mobilized, Carol enrolled as voluntary, being attached to the Major Staff of the heir prince, the next king Friedrich III. In this position, he took part at the siege and assault of Fredericia fortress and to assault of Düppel redoubts. As he would confess later, his service in different military branches, but especially the war participation, consolidated his theoretical military knowledge and familiarised him with the inherent disagreements which arose between two allied armies.

In 1866, after the count Philip of Flandra refusal, Carol accepted the proposal to become the prince of Romania (10 May 1866). According to the 1866 Constitution, Carol was designated also the „head” of the Romanian Army. Far from considering this responsibility as a nominal one, the king involved seriously in the military affairs, much more so he was convinced that the Independence achievement, a chief objective of his reign, could be obtained only by armed force use. Pursuing this ideal and relying on this organizational abilities and his rich personal experience, Carol started a programme of Romanian Army modernization. In this context, he insistently tried to impose a strict discipline in the army and to limit the politic interference in order to create and adequate frame for its development. Secondly, he aimed to form a large army, despite the restrictive conditions imposed by the suzerain power, the Ottoman Empire. By the laws on army organization, adopted in 1868 and in 1872 and by establishing special annual military budgets, the prince succeeded in increasing the effectives of the standing army as in organizing and training the territorial army according the modern standards. Thirdly, Carol I was preoccupied by the modalities of endowing and equipping the Army. Thus, despite the complicate international situation, he took the necessary steps to bring modern weapons and cannons in Romania. Finally, other objective of his reign was to improve the military training, by organizing, manoeuvres, tactical exercises and inspections. After dealing with all these imperatives in only ten years, the tenacious prince Carol I transformed an „operetta army” in a viable structure able to conduct war efforts as it proved during 1877 - 1878 War.

The bitter experience lived in the end of the war, when Russian Army was about to occupy Romania, as well as his confidence in the victorious German army as it used to be during its last three wars, all these led Carol I to adhere to the Triple Alliance as a guarantee against the eastern danger. In the same time, Carol I continued to increase the Army effectives and to endow them with modern equipment. Thus, the army budgets, greater and greater, allowed the setting up of new military units; on

the other hand, the territorial infantry was transformed in line infantry and new reserve units were established. In the same time, the imports concentrated on acquisition of modern German artillery pieces and Austro-Hungarian infantry weapons. Trying to build a solid defensive system, Carol I built fortifications for some strategic objectives, such as Bucharest, Focșani-Galați line, Cernavodă bridge head, as we know from his correspondence with general Brialmont or from the minutes of the Fortification Committee. After Dobroudja`s retrocession to Romania, Carol I granted carefully attention to the navy forces organization by setting up the nucleolus of the Royal Navy as well as a strong River Flotilla. During the reign of Carol I, a proper attention was also granted to the officer`s training in different branch services` schools as well as at High War School.

In his last years of his life, because of his advanced age, the king was not able any more to efficiently control the Romanian army development. The 1913 War fully demonstrated the urgency of continuing the Romanian Army development and improvement. However, this process was far to be completed when the great soldier Carol I passed away (October 10th, 1914).

PROF. IOAN SCAFES
Head of the Museological Research
and Exhibitions Department